

„Mīlestība nekad nebeidzas”

Prezidents Tomass S. Monsons

Tā vietā, lai būtu tiesājoši un kritiski cits pret citu, kaut mums būtu tīrā Kristus mīlestība pret mūsu līdzgaitniekiem šajā ceļojumā cauri dzīvei.

Mūsu dvēseles šovakar ir priecājušās un tiekušās uz debesīm. Mēs tikām svētīti ar skaistu mūziku un iedvesmotiem vēstījumiem. Tā Kunga Gars ir šeit. Es lūdzu, lai ar mani tagad būtu Viņa iedvesma, daloties ar jums dažās manās domās un sajūtās.

Es sākšu ar īsu anekdoti, kas ilustrēs domu, ko es vēlos pateikt.

Kāds jauns pāris, Līza un Džons, pārcēlās uz jaunu dzīvesvietu. Kādu rītu, kamēr viņi ēda brokastis, Līza paskatījās laukā pa logu un vēroja savu kaimiņieni, kura izkāra savu veļu.

„Tā veļa nav tīra!” Līza izsaucās. „Mūsu kaimiņiene nezina, kā izmazgāt apģērbu!”

Džons paskatījās, taču neko neteica.

Katru reizi, kad viņas kaimiņiene izkāra žāvēties savu veļu, Līza izteica tādas pašas piezīmes.

Pēc dažām nedēļām Līza bija pārsteigta, paskatoties pa savu logu un ieraugot skaistu, tīru veļu karājamies viņas kaimiņienes pagalmā. Viņa teica savam vīram: „Paskaties, Džon — viņa beidzot ir iemācījusies pareizi mazgāt veļu! Interesanti, kā viņa to paveica?”

Džons atbildēja: „Dārgā, man ir atbilde. Tev būs interesanti uzzināt, ka es šorīt agri piecēlos un nomazgāju mūsu logus!”

Šovakar es vēlos ar jums dalīties dažās domās par to, kā mēs raugāties cits uz citu. Vai mēs skatāmies caur logu, ko nepieciešams notīrīt? Vai mēs izdarām spriedumus, nezinot visus faktus? Ko mēs redzam, kad mēs skatāmies uz citiem cilvēkiem? Kā mēs spriežam par viņiem?

Glābējs teica: „Netiesājiet.”¹ Viņš turpināja: „Bet ko tu redzi skabargu sava brāļa acī, bet balķi savā acī neieraugi?”² Vai pārfrāzējot — ko tu redzi, tavuprāt, netīru veļu savas kaimiņienes mājā, bet neieraugi netīru logu savā paša mājā?

Neviens no mums nav pilnīgs. Es nezinu nevienu, kurš atklāti paziņotu, ka tāds ir. Un tomēr, neskatoties uz mūsu nepilnībām, mums piemīt nosliece norādīt uz citu cilvēku nepilnībām. Mēs izdarām spriedumus par viņu darbību vai bezdarbību.

Patiesībā nav iespējams, ka mēs varētu zināt kāda cilvēka sirdi, nodomus vai apstākļus, kurš varētu teikt vai darīt ko tādu, ko mēs vēlētos kritizēt. Tādēļ ir bauslis: „Netiesājiet.”

Četrdesmit septiņus gadus pirms šīs vispārējās konferences es tiku aicināts kalpot Divpadsmit apustuļu kvorumā. Tajā laikā es kalpoju vienā no Baznīcas vispārējās priesterības komitejām, un tādēļ, pirms mans vārds tika stādīts priekšā, es sēdēju līdzās šīs priesterības komitejas locekļiem, kā tas pienācās. Taču mana sieva nezināja, kur doties un kam līdzās sēdēt, patiesībā viņa nevarēja atrast brīvu vietu visā Tabernaklā. Kāda mums tuva draudzene, kura bija vienas vispārējās palīgorganizācijas padomes locekle un kura sēdēja padomes locekļiem paredzētā zonā, palūdza Māsu Monsoni sēdēt viņai līdzās. Šī sieviete neko nezināja par manu aicinājumu — par ko drīz tika paziņots — taču viņa pamanīja Māsu Monsoni, ievēroja viņas apjukumu un laipni piedāvāja viņai vietu. Mana dārgā sieva jutās atvieglota un pateicīga par šo laipno žestu. Apsēžoties krēslā, viņa tomēr dzirdēja aiz sevis skaļus čukstus, kad kāda no padomes locekļēm pauda apkārtējiem savu neapmierinātību par to, ka vienai no viņas padomes locekļēm piemīt nekaunība uzaicināt „nepiederošu personu” sēdēt zonā, kas bija rezervēta vienīgi viņām. Viņas nelaiņajai uzvedībai nebija nekāda attaisnojuma, neatkarīgi no tā, *kurš* būtu uzaicināts tur sēdēt. Tomēr es varu tikai iedomāties, kā šī sieviete jutās, kad uzzināja, ka „traucētāja” ir jaunākā apustuļa sieva.

Mums piemīt nosliece ne tikai tiesāt citu cilvēku rīcību un vārdus, bet daudzi no mums tiesā arī izskatu — apģērbu, matu sakārtojumu, augumu; šis saraksts var turpināties ilgi jo ilgi.

Klasisks piemērs par tiesāšanu pēc izskata tika iespiests nacionālā žurnālā pirms daudziem gadiem. Tas ir paties stāsts — iespējams, ka jūs to esat dzirdējuši, taču to ir vērts atkārtot.

Sievietei vārdā Marija Bartela māja bija tieši pāri ielai pretī slimnīcas poliklīnikas ieejai. Viņas ģimene dzīvoja pirmajā stāvā un augšstāva telpas izīrēja ambulatoriskiem slimniekiem.

Kādu vakaru patiesi briesmīga izskata vecs vīrs pienāca pie durvīm, lūdzot, vai ir kāda istaba, kur viņš varētu palikt pa nakti. Viņš bija saliecies un sačokurojies, un viņa seja bija greiza pietūkuma dēļ — sarkana un jēla. Viņš teica, ka meklē istabu jau kopš pusdienlaika, taču bez panākumiem. „Es domāju, tas ir manas sejas dēļ,” viņš teica. „Es zinu, ka tā izskatās briesmīgi, taču mans ārsts saka, ka to iespējams izārstēt vairākos piegājienos.” Viņš norādīja, ka ar mieru gulētu šūpuļkrēslā uz lieveņa. Runājot ar viņu, Marija saprata, ka šim mazajam, vecajam vīram ir plaša sirds, iespiesta tajāniecīgajā ķermenī. Lai arī visas istabas bija aizņemtas, viņa lūdza viņam pagaidīt krēslā, un viņa atradīšot viņam vietu, kur gulēt.

Gulētiešanas laikā Marijas vīrs uzlika saliekamo gultu šim vīram. Kad viņa no rīta to pārbaudīja, gultas palagi bija kārtīgi salocīti, un viņš bija laukā uz lieveņa. Viņš atteicās no brokastīm, bet tieši pirms došanās uz savu autobusu viņš pavaicāja, vai viņš varētu atgriezties nākamreiz, kad viņam būs ārstēšana. „Es jums nemaz netraucēšu,” viņš apsoltīja. „Es varu mierīgi gulēt krēslā.” Marija apliecināja viņam, ka viņš nākamreiz būs laipni gaidīts.

Vairākus gadus, kad viņš ieradās, lai ārstētos, un palika Marijas mājās, vecajam vīram, kurš pēc profesijas bija zvejnieks, vienmēr līdzī bija jūras veltes vai dārzeni dāvanā no sava dārza. Citkārt viņš sūtīja paciņas pa pastu.

Kad Marija saņēma viņa rūpīgi sagatavotās dāvanas, viņa bieži domāja par komentāru, ko izteica viņas kaimiņiene pēc tam, kad kroplīgais, salīkušais, vecais vīrs bija aizgājis prom tajā pirmajā reizē. „Vai tu paturēji to briesmīgā izskata vīrieti pagājušo nakti? Es viņam atsacīju. Tu vari zaudēt klientus, uzņemot tādus cilvēkus.”

Marija zināja, ka, iespējams, viņa reizi vai divas *bija* pazaudējusi klientus, taču viņa domāja: „*Ak, ja vien tie viņu būtu pazinūši, iespējams, viņiem būtu vieglāk panest savas slimības.*”

Pēc tam, kad šis vīrs nomira, Marija apciemoja kādu draudzeni, kurai bija siltumnīca. Skatoties uz savas draudzenes puķēm, viņa pamanīja kādu skaistu, zeltainu krizantēmu, taču bija pārsteigta, ka tā auga saspīstā, vecā, sarūsējušā spainī. Viņas draudzene paskaidroja: „Man beidzās podi, un, zinot, cik skaista šī puķe varētu būt, es nodomāju, ka nebūs nekāda vaina, ja tā sākumā augs šajā vecajā spainī. Tas būs tikai pagaidām, līdz to varēšu iestādīt dārzā.”

Marija smaidīja, iedomājoties tieši šādu ainu debesīs. „Šeit ir viens īpaši skaists,” Dievs varēja teikt, pienākot pie nelielā, vecā vīra dvēseles. „Viņš neiebildīs sākt augt mazā, kroplīgā ķermenī.” Taču tas bija sen atpakaļ, un Dieva dārzā cik gan augstu šai skaistajai dvēselei vajadzētu stāvēt!³

Izskats var būt ļoti maldinošs, tas ir slikts cilvēka dvēseles mērs. Glābējs brīdināja: „Nespriediet taču pēc ārienes.”⁴

Kādas sieviešu organizācijas locekle reiz žēlojās, kad kāda sieviete tika izraudzīta, lai pārstāvētu viņu organizāciju. Viņa nekad nebija satikusi šo sievieti, taču bija redzējusi viņas fotogrāfiju, un viņai redzētais nepatika, jo uzskatīja viņu par korpulentu. Viņa izteica piezīmi: „No tūkstošiem šīs organizācijas sieviešu noteikti varēja izvēlēties labāku pārstāvi.”

Tiešām, izraudzītā sieviete nebija slaida kā „modele”. Taču tie, kuri viņu pazina un zināja viņas īpašības, saskatīja viņā daudz vairāk, nekā tas atspoguļojās fotogrāfijā. Fotogrāfijā *bija* redzams, ka viņai ir draudzīgs smaids un pašapzinīgs izskats. Tas, kas fotogrāfijā *nebija* redzams, bija tas, ka viņa ir uzticama un līdzjūtīga draudzene, gudra sieviete, kura mīl To Kungu un kura mīl un kalpo Viņa bērniem. Tajā *nebija* redzams, ka viņa veic brīvprātīgo darbu un ir taktiska un atsaucīga kaimiņiene. Īsi sakot, fotogrāfija neattēloja to, kas viņa bija patiesībā.

Es jautāju: „Ja attieksme, rīcība un garīgas noslieces atspoguļotos *fiziskajās iezīmēs*, vai tās sievietes, kura žēlojās, izskats būtu tikpat skaists kā sievietei, kuru viņa kritizēja?”

Manas dārgās māsas, katra no jums ir unikāla. Jūs savstarpēji atšķiraties ļoti daudzos veidos. Starp jums ir tādas, kas esat precējušās. Dažas no jums paliek mājās ar saviem bērniem, kamēr citas no jums strādā ārpus savām mājām. Dažām no jums bērni jau ir atstājuši mājas. Starp jums ir arī tādas, kas esat precējušās, taču jums nav bērnu. Ir tādas,

kas esat šķīrušās, vai kas esat atraitnes. Daudzas no jums esat neprecētas sievietes. Dažām no jums ir akadēmiskais grāds; citām no jums tā nav. Ir tādas, kuras var atļauties jaunākās modes tērpus, un tādas, kuras ir laimīgas ar vienu atbilstošu svētdienas apģērbu. Šādas atšķirības ir gandrīz bezgalīgas. Vai šīs atšķirības kārdina mūs tiesāt vienam otru?

Māte Terēze, katoļu mūķene, kura lielāko daļu savas dzīves strādāja starp nabadzīgajiem cilvēkiem Indijā, izteica šo dziļo patiesību: „Ja jūs tiesājat cilvēkus, jums nav laika viņus mīlēt.”⁵ Glābējs ir pamācījis: „Tas ir Mans bauslis, lai jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis.”⁶ Es vaicāju: „*Vai mēs varam cits citu mīlēt, kā to pavēlēja Glābējs, ja mēs tiesājam cits citu?*” Un es atbildu — kopā ar Māti Terēzi — „Nē, mēs nevaram.”

Apustulis Jēkabs mācīja: „Ja kāds šķietas Dievam kalpojam un nesavalda savu mēli, bet maldina savu sirdi, tā [cilvēka] kalpošana ir velta.”⁷

Man allaž ir patīcis jūsu Palīdzības biedrības lozungs. *Mīlestība nekad nebeidzas.*⁸ Kas ir mīlestība (žēlsirdība)? Praviētis Mormons mūs māca, ka „žēlsirdība ir tīrā Kristus mīlestība.”⁹ Savā atvadu vēstījumā lamaniešiem Moronijs paziņoja: „Un, ja vien jums nav žēlsirdības, jūs nekādi nevarat tapt izglābti Dieva valstībā.”¹⁰

Žēlsirdību — jeb tīro Kristus mīlestību — es uzskatu par kritizēšanas un tiesāšanas pretstatu. Runājot par žēlsirdību, šajā brīdī man prātā nav palīdzība cietējiem, dodot mūsu mantu. Tas, protams, ir nepieciešami un pareizi. Tomēr šovakar man prātā ir žēlsirdība, kas izpaužas, kad mēs esam iecietīgi pret citiem un iecietīgi pret citu cilvēku rīcību; tāda žēlsirdība, kas piedod; tāda žēlsirdība, kas ir pacietīga.

Man prātā ir žēlsirdība, kas mudina mūs būt līdzjūtīgiem, iejūtīgiem un žēlsirdīgiem ne tikai slimības, ciešanu vai bēdu laikos, bet arī citu cilvēku vājuma vai kļūdu brīžos.

Pastāv nopietna vajadzība pēc žēlsirdības, kas sniedz uzmanību tiem, kuri ir neievēroti, cerību tiem, kuri zaudējuši drosmi, palīdzību tiem, kuriem ir ciešanas. Patiesa žēlsirdība ir mīlestība darbībā. Vajadzība pēc žēlsirdības pastāv visur.

Ir nepieciešama žēlsirdība, kas atsakās rast gandarījumu, dzirdot vai atkārtojot ziņas par nelaimēm, kas piemeklējušas citus, ja vien, to darot, nelaimīgajam tiek palīdzēts. Amerikāņu pedagogs un politiķis Horess Manns reiz teica: „Žēlot cietēju ir tikai cilvēcīgi; palīdzēt tam ir dievišķi.”¹¹

Žēlsirdība — būt pacietīgam ar kādu, kurš mūs ir pievīlis; tā ir pretošanās impulsam kļūt viegli aizvainotam. Tā ir vājību un trūkumu pieņemšana. Tā ir cilvēku pieņemšana, kādi viņi patiesībā ir. Tā ir raudzīšanās pāri fiziskajam izskatam uz īpašībām, kas laika gaitā nekļūs blāvākas. Tā ir pretošanās impulsam citus dalīt kategorijās.

Žēlsirdība, tīrā Kristus mīlestība, izpaužas, kad jaunu sieviešu grupa no neprecēto bīskapijas ceļo simtiem jūdžu, lai apmeklētu mātes bērnu dievkalpojumu kādai no viņu Palīdzības biedrības māsām. Žēlsirdība tiek izrādīta, kad uzticīgas apmeklējošās māsas mēnesi pēc mēneša, gadu pēc gada atgriežas pie tās pašas vienaldzīgās, nedaudz kritiskās māsas. Tā ir acīmredzama, kad tiek pieminēta kāda sirmgalve atraitne un iesaistīta bīskapijas darbībā un Palīdzības biedrības aktivitātēs. Tā tiek sajūta, kad māsa, kas viena sēž Palīdzības biedrībā, saņem uzaicinājumu: „Nāc, sēdies mums blakus.”

Simtiem dažādos veidos jūs visas valkājat žēlsirdības apmetni. Dzīve nav nevainojama nevienam no mums. Tā vietā, lai būtu tiesājoši un kritiski cits pret citu, kaut mums būtu tīrā Kristus mīlestība pret mūsu līdzgaitniekiem šajā ceļojumā cauri dzīvei. Kaut mēs saskatītu, ka katra dara to labāko, lai pārvarētu grūtības, kas rodas viņas ceļā, un kaut mēs censtos darīt to labāko, lai palīdzētu.

Žēlsirdība ir definēta kā „augstākais, cēlākais un spēcīgākais mīlestības veids”¹², „tīrā Kristus mīlestība ...; un, kas tiks [atrasta] pēdējā dienā, kam tā būs, [tai] labi klāsies.”¹³

„Mīlestība nekad nebeidzas” — kaut šis ilgi pastāvošais Palīdzības biedrības lozungs, šī mūžīgā patiesība, vadītu jūs visā, ko jūs darāt. Kaut tā piepildītu jūsu dvēseles un rastu izpausmi visās jūsu domās un rīcībās.

Es paužu savu mīlestību pret jums, manas māsas, un lūdzu, lai Debesu svētības vienmēr būtu jūsu. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Mateja 7:1.
2. Mateja 7:3.
3. Pielāgots no *Guideposts*, 1965. g. jūn., 24. lpp.
4. Jāņa 7:24.
5. Māte Terēze, R. M. Lala, *A Touch of Greatness: Encounters with the Eminent* (2001), x.
6. Jāņa 15:12.
7. Jēkaba v. 1:26.
8. 1. korintiešiem 13:8.
9. Moronija 7:47.
10. Moronija 10:21.
11. Hores Manns, *Lectures on Education* (1845), 297. lpp.
12. Svēto Rakstu ceļvedis, *Žēlsirdība*, 207. lpp.
13. Moronija 7:47.